

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ
ІМЕНІ АКАДЕМІКА В. ЛАЗАРЯНА**

**СХІДНИЙ НАУКОВИЙ ЦЕНТР
ТРАНСПОРТНОЇ АКАДЕМІЇ УКРАЇНИ**

КАФЕДРА ФІЛОСОФІЇ І СОЦІОЛОГІЇ

**МАТЕРІАЛИ
I^{ої} Міжнародної наукової конференції
«АНТРОПОЛОГІЧНІ ВИМІРИ ФІЛОСОФСЬКИХ ДОСЛІДЖЕНЬ»**

**МАТЕРИАЛЫ
I-^{ой} Международной научной конференции «АНТРОПОЛОГИЧЕСКИЕ
ИЗМЕРЕНИЯ ФИЛОСОФСКИХ ИССЛЕДОВАНИЙ»**

**PROCEEDINGS
of the Ist International Scientific Conference
«ANTHROPOLOGICAL MEASUREMENTS OF PHILOSOPHICAL
RESEARCH»**

26.04 - 27.04.2012

Зокрема інтегральний націоналізм Д. Донцова будить думку, кличе до аналізу своєрідних його праць: «Модерне москвофільство», «Підстави нашої політики», «Націоналізм», «Московська отрута», «Дух нашої давнини», «Ключ доби» та ін.

Філософія радянської та пострадянської доби неоднозначна, проте, в основному, теж антропологічно спрямована. Підтвердженням цьому є праці представників Інституту філософії НАН України, кафедр, філософії і споріднених з ними кафедр вищих навчальних закладів. Скромним доробком цього гатунку є колективна монографія «Філософські проблеми людинознавства», видана кафедрою суспільних наук та українознавства БДМУ і кафедрою філософії ЧНУ у 2005 році.

Література:

1. І. В. Огородник, В.В. Огородши. *Історія філософської думки в Україні*. - К: Вища школа, Знання, 1999. - 543 с.
2. Горський АС, Кислюк К.В. *Історія української філософії*. - К: Либідь, 2004. - 486 с.

ОБРАЗ ЛЮДИНИ У ФІЛОСОФІЇ МОДЕРНУ ТА ПОСТМОДЕРНУ

Скрицька К А, Буковинський державний медичний університет (м. Чернівці)

Модерн, що сформувався в новий час (XVII ст.) та проникнув в епоху Просвітництва (XVIII ст.), визначається як самостійна культурна епоха з і притаманними для неї образами, стереотипами та культурними уявленнями. Епоха модерну сформувала ідеї автономності та індивідуальної свободи людини, які й для сьогодення вважаються важливими та принциповими.

Слід відзначити, що важливим для формування людських уявлень та цінностей є панування в культурі модерну сцієнтизму, тобто уявлень про науку як домінуючу картину світу. Однак принципи наукового пізнання переносяться на тлумачення людської поведінки, поглядів, цінностей тощо.

До того ж, для епохи модерну властива віра в абсолютизацію розуму та його можливість пояснити світ за допомогою методів природничих наук. Проте, безмежне панування ідеї розуму викликає не лише свободу в знанні, але й відчуття страху та безсилля щодо абсолютного. Модерн був націлений на безмежне, кількісне розширення економічної, наукової та політичної діяльності людини, і саме тому відбувається розчинення людського „Я” в об'єктивних закономірностях культури.

Руйнування ідеалів модерну, яке відбулося в кінці XIX - початку XX ст, призвело до створення нового "інтуїтивного поетичного мислення" - постмодерну. Проблеми постмодерного бачення світу та особливостей

людського буття були найбільш актуальними для теоретиків постструктуралізму та деконструктивізму - М. Фуко, Ж. Дерріди, Р. Варта та ін.

Так, наприклад, Мішель Фуко у власній праці "Слова та речі висловлює думку, що слова та речі поєднані між собою складними зв'язками; праця, слова, мова існують не як відносні (реляційні) системи щодо людини, а як субстанції з власним онтологічним статусом. Щоб відтворити втрачений образ людини в сучасній культурі, слід встановити залежність людини від соціальних, духовних та матеріальних умов, в яких вона існує.

П. Козловський, досліджуючи особливості епох модерну та постмодерну, вважає, що постмодерн повинен подолати недоліки однобокого та відносного уявлення про людину та повернутися до ідеї людського, до спроби відтворити цілісний, "монадний образ людини як своєрідний "проект в майбутнє.

-
Сучасний образ людини, якому й відповідає епоха постмодерну, характеризується багатомірністю людських виявів. А тому людина розглядається не лише як історична мінливість, а багатомірність виступає сутністю людського.

Література:

1. Більпов О. Ф. Філософська антропологія та її методологічні принципи // Сучасна зарубіжна філософія - К, 1996.
2. Козловський П. Постмодерна культура // Сучасна зарубіжна філософія. – К, 1996.